

The cover features an abstract design with three overlapping circles in shades of blue, arranged in a triangular pattern. Two thin blue lines intersect at the top-left corner, forming a large triangle that frames the circles. The circles are composed of concentric rings of different blue tones, creating a 3D effect.

ОСАМЕНИ МОНОЛОЗИ

стихозбирка

Стихозбирка пишувана секогаш кога ќе ме прегнеше
осаменоста јас трпеливо ги пишував стиховите и ни во
ниеден момент не и дадов да ме направи осамен

НИКОДИН ЧЕРНОДРИМСКИ
Скопје 2008

СОДРЖИНА

1. СОН
2. АКО И НЕКОГАШ
3. И САМО ЕДНАШ
4. ДАЛИ
5. ДРЕВНОСТ
6. ХАОС
7. ИЗМАМНИК
8. КАМЕН НА ОСАМЕНОСТА
9. КОЧИИ НЕБЕСНИ
10. КРУГ
11. КУТРИ СЛЕПЦИ
12. МИГ
13. МИНУТА ДО ПОЛНОЌ
14. МОМЧЕТО И СОНОВИТЕ
15. КРАДЕЦ НА СНИШТА
16. НЕ
17. НЕПРАШУВАЈ
18. НЕЧИЈ И СЕЧИЈ
19. НЕРАЗБИРАЊЕ
20. НИКОГАШ
21. ПОБАРАЈГО
22. ПОГЛЕД
23. ПРАЗНА НОЌ
24. ПРОЛЕТ
25. ПТИЦА ОСАМЕНА
26. ПТИЦА
27. СИВИЛО
28. НОВА ЕРА
29. СЛУГА НА ВРЕМЕТО
30. ТЕАТАР
31. РОМЕО ЗАМИНА
32. САМ И ОСАМЕН
33. СЕКОГАШ
34. СО СЕКОЈА СОЛЗА
35. СТАПАЛКИ
36. ШТО
37. ТА И ТИ
38. ТЕМНИНА НА НЕБОТО
39. ВИОР
40. ВИТЕЛ

Песната –Сон-е посветена на мојта Покојна Мајка Радојка Јованческа

СОН

Со солзи те сонувам
Со песна те барам
Твојот лик да го видам
И нежен глас да слушнам

Сине мој

О мајко!
Дојди и погалиме
И нежно шепними на уво

Сине мој

Цвет за тебе набрав
И на срце уште го носам
На гроб да дојдам неможам
Очиве мои солзи немаат

По љубов твоја копнеам
И како дете мечтаам
О Боже кажими
Каде ли да ја пронајдам

О Боже Боже
Дајмија само на еден миг
Прошка да побарам
И срце да смирам

О мајко
Знам дека си блиску некаде
Но сепак далеку од мене
Дај ми знак
Дај ми верба

Во сон си моја
Ја имам твојата прегратка
Но јавето е премногу сурово
Се будам и гледам дека те нема

Небото е твоето царство
Таму ти си рајска кралица
Јас на земјава

Сум само страдалник

Сите велат среќник сум
Само јас знам каков бигор
Каков чемер во срце носам
Каква тага во мене чмае

О Боже дај ми ја
Само на еден единствен миг
На нејзини гади да заспијам
Душа еднаш да смирам.

АКО И НЕКОГАШ

Ако и некогаш од ова место
ја снема маглината
и ги избистри оЧите
кои сега се матни
и само болни погледи праќаат
Ако и некогаш го снема ова сивило
од ова место
тогаш
знам
знам добро
дека повторно
УТРОТО СО НАСМЕВКА ќе се Чека
СО ДОБРО УТРО ќе се поздравува
а не како сега
сет клетва да се фрла
со трепет да доЧекува
трепет
кој катадневно
во душата само скрама прави
само скрама фаќа
Ако и некогаш
знам дека шепот тивок е
знам дека само Желба празна е

АКО И САМО ЕДНАШ

Ако и само еднаш
само еднаш го видите утрото
со отворени очи
вие слепци на виделината
очајници на темнината
ако и само еднаш
го видите виножитото
боите волшебни
ќе бидете опиени
но да ви раскажувам за боите
знам глуви сте
од викотниците во вашите умови
кои ви го подарија царството
на глумата тишина
знам дека не знаете
зборот е само патот до стварноста
но и патоказ кон понорот
да ви зборувам бесцелно
со зборот виножитото не гледа
со прстите виделината не допира
ако и само еднаш
само еднаш го видите утрото
со отворени очи.

ДАЛИ

Дали
го прасувам небото И понатаму ќе свети сонцето
Дали
И понатаму месецината ќе ја грее нокта
Дали
И понатаму овие улици цекори ќе ги газат
или И тие
вејке се недостојни И правот да го кренат
Дали кога требасе
итаница да сторат спорото го одбраа
Дали
И оците вејке виделина имаат
мракот под закрила ги зеде
Дали
празните зборови храна ни станаа
дали.....

ДРЕВНОСТ

На древноста се сурна
 безумноста
со орди безбројни
ниЧии и сеЧии
теЧат одсекаде
кон никаде
непрегледноста во пустина пушта
 се претвори

ги голта
небаре ала адска е
миг за викот нема
миг за врисок нема
само глувоста
и безумноста ги води
а таму
само понорот спокој има
само понорот спокој нуди
на древноста
што беше таму вЧера
што ќе ја има и утре.

ХАОС

**Хаосот ги нахрани идеите шупливи
храна чудна им даде
И задоволни беа
вообразени станаа
мангупи се нарекоа
за генијалци бараа да ги нарекуваат
со титули сакаат да се редат
во раскош беден сега пливаат
срекни се со лица озарени
милуваат се
И бедно И ниско
И хаос воздигнуваат
пиедестал од порок створен ставаат
повторно срекни се
восклици пуштаат
но ветерот се везден им ги носи
тие идеи шупливи
во хаосот срекни се**

IZMAMNIK

NE PEEV ZA DA BIDAM POVESEL
NE ZBORUVAV ZA DA BIDAM RAZBRAN
PEEV ZOSTO EDNA SOLZA GO POSAKA
ZBORUVAV ZOSTO EDNA STORIJA STVARAV
POMESANA
IZMESANA
KAKO UTRE SO DENES
KAKO LANI SO IDNATA GODINA
SOLZA KOJA JA IZMAMIV
NEZNAM ZOSTO SE KRIESE
MOZEBI CEKASE NEKOJ MIG
KOJ TAA MISLESE DEKA E SREJKEN
IZMAMNIK SUM
JA IZMAMIV SOLZATA
I JA NATERAV DA KAPNE ZALUDNO
I ZBOROT GO POTROSIV BESCELNO
NE NE E OVA STORIJA
SAMO PRAZEN CAS
KOJ SO MASTILOVO GO BOJAM
ZAREM POVTORNO STANAV IZMAMNIK
ILI VREMETO NE MAMI POSTOJANO
TA SAMO ILUZIJATA JA GLEDAME
KAKO NASA STVARNOST.

КАМЕН НА ОСАМНОСТА

Зборуваше
Човекот скршен од времето
постојано
понекогаш и неповрзано
за еден миг кој го љубел
за еден Час кој не го сакал
за еден ден кој не го посакуваше
и
никој
кој го гледал Чудно
не го слушаа
зборуваше
им кажуваше на камењата
тие
барем беа цврсти
и болката ја поднесуваа
и Чуден поглед не праќаа
само молча
и ги впираа зборовите
или ги одбиваа
прајќајќи ги далеку во непознатото
но Човекот зборуваше
за својата болка
другите
не го гледаа неговото Чело
каде само грчор се собираше
не ги гледаа неговите очи
каде јадој се читаше
не ги гледаа неговите прсти
рапави беа
од Честиот допир на каменот
не го гледаа
беше само осаменик
не беше како нив
се плашеа да го видат
можеби некој
ќе се препознаеше
не го гледаа од илузиите
не го слушаа од вревата
го одминуваа
а и ќе го потурнеа
но врвеа
а тој продолжуваше
осамено да зборува
и зборовите на каменот ги оставаше.

КОЧИИ НЕБЕСНИ

КоЧИите небесни за миг застанаа
го видеоа прелетот на времето
не сакаа со молњите бурата да ја зголемат
го гледаа коЧИјашите
сМРТНИКОТ беден
се дрза безумноста своја
да ја направи успех велЧествен
и посака
во веЧноста господар да биди
хаосот да го донесе
за мрак да подари
коЧИите небесни застанаа
не од умора
сакаа
барем со МИГОТ одмор
бедНИКОТ сМРТЕН да го одвратат од мислата
сакаа
бедНИКОТ сМРТЕН
со молњата патот да му го покажат
во разумноста да го вратат
не го носи генот на бесМРТНОСТА
не го има поГЛЕДОТ прекувременски
не го има схот на татнеЖот
застанаа
ете само миг.

KRUG

TOCNO NA POLNOK
KOGA SKAZALKITE SE POKLOPUVAAT
TOCNO NA POLNOK
KOGA I MISLATA ZA MIG ZAMRUVA
TOGAS
KRUGOT SE ZATVARA
KRUGOT STO COVEKOT GO IZMISLIL
NO TEKOT PRODOLZUVA
NO VREMETO VRVI
I SE POVTORNO ISTO
NOVIOT KRUG ZAPOCNUVA
OD POLNOK DO POLNOK
NEKOMU NASMEVKA KE MU DONESE
NEKOMU SOLZA KE MU UKRADE
NEKOMU NESREJKA KE MU SOZDADE
SE DO KRAJOT NA POLNOK
NEKOJ KE GO PROKOLNUVA NOVIOT CAS
NEKOJ KE GO POSAKUVA NOVIOT CAS
ZAREM NEKOJ KE GO ZAPRE PISUVANJETO NA KRUGOT
POSTOEL I PRED DA VLEZEME VO NEGO
POSTOI I KOGA SME VO NEGO
KE POSTOI I KOGA KE IZLEZEME OD NEGO
TA SE TIE E EDNO
KRUG

КУТРИ СЛЕПЦИ

Ги имаше на илјадници
сакаа да бидат стотина илјади
итаа кон безброј
останаа десетици
кутрите тие
веруваа слепо
слепо и покорно
го љубеа неизмерно господарот
кој ништовност им подаруваше
празнотија им постилаше
со илузија ги хранеше
во понор ги фрлаше
кутрите тие
задоволни беа
од слепилото свое
и восклицани катадневно извикуваа
молбено бараа
уште уште
не има уште
кутри
слепи
насмеани
задоволни
од болната илузија
болката не ја секаваа
за болката живеаа
кутите слепци.

MIG

ZABORAVOT EVEGO POVTORNO TROPA
TROPA SILNO NA VRATATA OD SPOMENITE
BURAVA STO BESNEE NADVOR GO DONESE
MISLEV
DEKA SO KATANCITE GO ZAKLUCIV VECNO
NO KOJ BESE TOJ PROKLETNIK STO GO ODKLUCI
I KADE LI GO NAJDE KLUCOT
VO NAJDLABOKIOT DEL OD MORETO GO FRLIV
RIBITE MOLCELIVI CUVARI BEA
KAKO LI USPEA DA GI PRELAZI
KAKO LI USPEA DA GI NATERA DA ZBORUVAAT
A MOZEBI PROKOLNATATA NIMFA MU GO DALA
EVE GLEDAM I POSEJDON E LUT
BRANOVITE OD KARPITE NA PARCINJA GI KRSE
PESOKOT USTE POSITEN GO PRAVI
JA BARA I TOJ NIMFATA PROKOLNATA
I VO UTROBATA NA KITOT SE ZAGLEDUVA
PREMNOGU NESREJKI DONESE TAA
PREMNOGU DUSI ZASLEPI SO UBAVINATA
PREMNOGU DUSI ODNESE VO DLABOCINITE SO MUZIKATA
A KOGA GREVOT KE GO STORI
MOLCI SO DENOVI
NEKOGAS I SO NEDELI
SAMO VO VRAKOT NAJCRN NA POVRSINA KE IZLEZE
ZA MESECOT JA POMILUVA NEZNO
TAKA I JAS SEGA VO BURAVA SILNA
STOJAM NA SPILAVA STRMNA
I CEKAM NEKADE NIMFATA DA JA VIDAM
NE MUZIKA NEJZINA DA SLUSNAM
NE UBAVINA NEJZINA DA VIDAM
TUKU BESOT SVOJ NA NEA DA GO ISTURAM
NE SE PLASAM OD KAPKIVE LADNI
NE SE PLASAM OD VETEROT SILEN
SAMO STOJAM
I MIGOT GO ISCEKUVAM

МИНУТА ДО ПОЛНОК

Во Часот
кога повторно осаменоста ме прегрна
панично избегав со мислите
некаде далеку
каде имаше многу врева
кон понорот
на безнадежноста знам
сакаше да ме однесе
шепотот
нејзиниот веЧен придружник
сега зборуваше
зарем мислиш
веЧен осаменику
дека така лесно ќе избегаш
та погледни подобро
полнок се приближува
останаа само уште неколку мигови
кога и веЧерва сказалките
прегатка волшебна ќе направат
и походот ќе го означат
залудни се твоите обиди да избегаш
премногу празнотија е околу тебе
премногу скрбови стави
ги гледам
како се наредени во пластови
ако навистина мислиш
тогаш знај дека битката твоја
ќе биде долга и маЧна
напати и со страшни падови
но ако навистина си решил
во вревата да одиш
тогаш не помислувај
во осамнеоста повторно да се вратиш

Ги броев миговите и јас
станаа веЧност
Чекав не залудно
во новиот ден Чеков еден
да направам
наближуваше полноќта
идеше времето
кога само аветите царуваа
во своето проколнато царство
се плашеа сртниците од тоа време
да одат во темнината
се плашеа и со светлина се облеваа
ги броев секундите и поглед пракав
према стариот Часовник
кој висеше од којзнае кога
на поЖолтениот ѕид
а тој
небаре воин храбар
со своето клатно
воинствени движења правеше
оштро и острумно
го сеЧеше воздухот околу себе
и кога гласот ќе го кренеше

на слугите од мракот
мирот им го земаше
сказалката голема се помрдна
добро е си реков
се приближува времето
кога морам повторно да се вратам
таму каде што некогаш бев

Несакав повторно во спомени да одам
не сакав повторно со спомени да живеам
не сакав повторно од спомени да се хранам
некогаш беа болни
многупати беа насмеани
но сепак се изминати
кои доколку мислам
само времето ќе ми го украдат
и повторно на место ќе ме стаписаат
беа и завршија

Еве го мигот што го чекав
премногу е величествен за да се опиши
со зборови Човечки
премногу е краток за да се двоуми смртник еден
дали да го зграби
пролетува
и повторно којзнае кога ете тука ќе помине
како блесок го видов
бешумен
само рака пуштив
и мал зрак со дланка допрев
топлина Чудна
не Човека туку вечна
дојдена од вечноста
низ телото се разли
низ клетките повторно проструи
дамарите ги разбуди
што ете и тие во длабок сон беа
визија Чудна
но вистинита видов
како на пиедестал
голем и славен стојам
името со златни букви облиено
некои паметник го викаа
за генерации идни
со гордост го гледаат.

MOMCETO I SONOVITE

Pametam
koga kako dete stoev na karpite
za koj znaev
deka nekogas tuka stoel
i junakot Marko
i gledal vo sirnoto pole
od koja strana ke dojdí crna arapina
za lut i krvav boj da go kani
i jas gledav vo sirnoto nebo
cekajki da se pojavi
zvezdata denica
mrakot koj bese sekade okolu
ete togas ne me plasese
sila mi davase
verba mi vlevase
koga blesokot na nebo ke se javese
znaev deka vodilkata dosla
da me vodi vo novi svetovi
na cudni patovanja

Rekata nezapirlivo tecese
gi nosese denovite
vo nedeli gi pretvara[e
vo meseci gi nizese
na nizi godisni gi stavase
vodilkata kako igla se provirase
niz nizite godisni
sekogas hrabra bese
nezapirliva

Neznam sto stana
dali bura odnekade dojde
ili poroj fati
negledav nikade oblaci crni
ne slusnav grmotevici
no molk straoten nastana
mornici me polazija
tisina grozomorna se rasposla

Sega povtorno posakuvam
vo ovoj mig prazen
samo edna stapka na karpite da stavam
samo eden pogled vo poletó da frlam
samo eden krik vo neboto da pustam

i mozebi togas
povtorno kako nekogas
mrakot ke me stiti
ne strav da nosi
ne neizvesnost da podaruva
tuku so svetlosta
vo ranite zori volsebna pregratka da pravi

Ne bi se zasramil od nikogo
i solzite nezapirlivo bi gi pustil da potecat
tolku silno
isto kako rekata nezapirliva
ne bi go stedel ni glasot
za vik da stori
so jatata ptici da drugaruva
i povtorno kako nekogas
cudni prikazni im kaze
za momceto sto so sonista se hanel
za momceto sto vo legendi rastel

KRADEC NA SNISTA

moze li da gi ukradam tvoite sonista
da gi sonuvam vo sebe
da gi socuvam od metezot na custvata
za da ne zgasnat
stom ke gi zatvoram ocite
ke ja docekam li nojkta zarobena vo svojata svest
i dali
ke gi pomiluvam mugrite so taznite oroseni oci
vo ovie migovi
ne gi prepoznavam tvoite povici od radosta
sto ja nanesuvam vo mislite
a ne se dovolni samo nadezite
potajno cekam tivkoto stoletie da ja naditri tisinata .

НЕ

Многу песни недовршени
во дневникот стар останаа
многу снитта празни
останаа во мугрите
кога пролета со тебе ја дочекав
кога темјанушките за тебе ги берев
кога ветерот заедно го прегрнувавме
во виор го претворивме
во зората го преморивме
и сега
кога јастребот го слушнав
од височините ме праша
дали жалиш
за мастилото потрошено
за саатите празни
за хартијата стара
знае
дека ќе му кажам
кратко не
знае
дека ќе му кажам
повторно не
за летот го продолжи
некаде таму
каде гнездо ќе свие
некаде таму
каде не ќе се скрие.

НЕ ПРАШУВАЈ

Очите сини во потоци немирни ги претворив
Душата скршена со катинар ја затворив
И не сакам отсега никој да ме праша
Зошто е тоа така

Деновите празни во песни ги претворах
во стихови многубројни ги затворам
И не сакам никој да ме праша
Зошто е тоа така

не не И не
можеби тоа ќе биди одговорот
на многубројните прашања
не ме прашувај
не ме прашувајте повеќе
заморен сум од одговори
оставете ме сонцето наутро намира да го гледам
месечината навечер нежно да ја галам
времето да го пуштам да врви
попусто да не биде.

НЕЧИЈ И СЕЧИЈ

Се случи сонот неЧиј
се изгуби јавето сеЧије
дојде зборот што се криеше
замина поглед што луташе
тоа беа само визии
нестварни но возможни
тоа беа само визии
ги кажуваа неразбраните
ги слушаа осамените
се случи сонот неЧиј
или беше визија
нестварна за умот
стварна за неразумот
сонот неЧиј
визијата неразбрана
стана разбрана
ова е лудило
викаа осамените
сакаме лудило
бараа многумина
дајтени нова доза
се плашине од стварноста
уживаме во лудилото
не сме тие
но барем сме
висеше дилемата
како нова доза на лудило
како неЧиј сон
што стана сеЧиј.С

NERAZBIRANJE

NEMOZEV DA GO RAZBERAM IZGREJSONCETO
NO TIVKO GO MILUVAM ZAJDISONCETO
GO LJUBEV ISKRENO
I SE FRLAV VO PREGRATKITE
ME NOSESE TIVKO
NA BRANOVITE NOJKNI
KOI SE TALASAA OD CAS VO CAS
NEMIRNI
DIVI
A VO SLEDNIOT MIG
KROTKI KAKO JAGNE
VELICENSTVENOSTA BESE KRATKA
KRATKA ZA EDNA NOJK
I SO UTRINATA
POVTRNO DILEMA
SO ZRAKOT PRV
ZBUNETOST
I NERAZBIRANJE
SVETLINATA NE NOSESE
TESKO I MACNO SE VLECESE
STVARAJKI GO
NOSEJKI GO
NERAZBIRANJETO.

НИКОГАС

Никогас не мозев да заминам во високите планини
никогас не мозев да ги достигнам високите врвови
само погледот секое утро го прајкав
имасе една птица осамено
која безделницесе на гранките
песнапојна не пеесе
красна не бесе
но красота стварасе
земиго погледов моја појке
барем корисна биди
на врв го однеси
со снег стогодисен измијго
со треви чудесни излекувајго
И во гнездо орлово сместиго
нека И тој гнездо свое свие
нека погледи нови се испилат
нека планина помилуваат
нека тајни вековни откриат
нека вода изворска се напиат
И вековни биднат..

ПОБАРАЈГО

Крајот
или поцетокот на крајот сеедно
сепак е крај
исполнет сто понел со себе само космари
само магли густе
И една голема празнина
крајот побарајго велесе некој од таму
не не го бараме
не го сакаме
тој е тука кај нас со нас И во нас
но како истрец се криесе секаде
не не не се криесе
бесе тука за нас невидлив или непознат
или не сакавме да го видиме
сеедно
крај сто го слунавме од другите
крај на едно полно
И поцеток на едно празно
празно И болно
сто
сеедно сто И да е сепак е празно.

Поглед

Дај ми го погледот само за еден миг
да запловам со часов иден сто го заробив
тивки таласи ќе створам
не бура да биди
сал тивок сумол ќе се слуса
дај ми го И непласисе
злбнициве евеги тука се
сакаат да го украдат
имам амајлија створено
во таен дамар ја цувам
само за овој миг.
дајмиго И волсебство ти ќе видис
сто ум цовецки не го замислил.
сто оци цовецки не го виделе
дај ми го погледот евего времето врви
часот минат ќе стане.

PRAZNA NOJK

I BEZ SENKIVE NOJKVA PRAZNA E
MOLCELIVA
NA MOMENTI DURI I TAINSTVENA
KRIE TAA
GREVOVI EDNI
ZNAM
KRIE I GI VLECI SO SEBE
OD NOJK VO NOJK
I NEJZE BREME I PRAVATA GREVOVITE
NEKOJ RECE
NAKAZANIE E TOA
KLETVI SE TOA
TA ZATOA E TEMNA MRACNA
PRAZNA E SEGA
ZAREM KLETVITE GI FRLI
NE NE GI OSTAVI
NAZAD ZAD SEBE
SAKA VECERVA DA BIDE PRAZNA.

PROLET

GOLOGLAVI I GOLOBRADI MOMCINJA
POITAVME PREMA PROLETA
DA GI ZGRABIME CVETOVITE MIRIZLIVI
SAMO PIREJOT GO IMASE NASEKADE
TRNJETO NOZETE NI GI GLODAA
A TIE
GORDO NA RIDOT
VO POLJANITE BESKRAJNI
SO BULKITE NA VETROT TANCUVAA
UGORNINITE GI SOVLADUVAVME
ZADISANI I ZABRZANI CEKOREVME
MISLATA NE VODESE
NEKOI KOI OSTANAA NA POLA PAT
REKOA IZMORENO
ZALUDNO I POPUSTO ODIME
LAZNA PROLET
A MOZEBI I CVETOVITE SE OVENATI
NO TAMU GORE
VIDOVME
KAKO ZRAKOT UTRINSKI
ORLOVOTO GNEZDO GO POMILUVA
I SO SVEZINA MIRISOT GO RAZLEA
ZNAEVME
DEKA TOA E NASATA PROLET

PTICA OSAMENA

GI SETAM SKOPSKIVE ULICI
NO ZA MENE PRAZNI SE
ILI CEKOROT GO NEMA NIKADE
NE SE VREZAL VO VRELIOV ASFALT
IMETO GO NEMA NA NIEDEN ZID
ISPISANO DA STOJ
NI EDNA KLUPA VREZANA NE E
OSAMENIKU ILI SKITACU
VELI PTICATA NOJKNA
TUJGINEC SI VO OVOJ GRAD
TUJGINEC KE OSPANES
POPUSTO SE TRUDIS DA OSTAVIS TRAGA
NESAKAM DA SLUSAM
I FENERITE SE GASAT GLEDAM
ZAREM NAVISTINA POPUSTO ODAM
ZAREM ZALUDNO BARAM
NESTO STO MISLAM DEKA GO IMA
NESAKAM DA JA SLUSAM PTICATA
TA I TAA E OSAMENA
A MOZEBI ISPLASENA OD TEMNINATA
TA ZATOA TAKA ZBORUVA.

Птица

Со мртвата птица замина и песната
беше ранобудилка
еве утрово е тажно
или капкиве дожд се поладни
мракот беше превесник
гласот на смрта
светулките околу фенерот
танцот не го играа веќе
замреа
и злокобно зуреја
беше дел од јатото
најгласната
највеселата
со криљата и воздухот сетика
ете го тераше да трепери
другари неразделни беа
тишината
и молкот насекаде
поздравот последен
мртвата птица
песната
молк
тишина
се до некоја нова птица.

Сивило

Овие луѓе ѕверови
кои знам човечки ликови носат
едеги повторно ноќва
дошле повторно
душава на парчиња да ми ја раскинат
сакаат тие
тука во ништавилово
болниот лелек на душата
сласт за нив е голема
врескаат толку силно
што и мигот иден е болен
во безнадежноста
реката сакав да ја преминам
но ход вели паричка немаш
беден си
бедници не пренесувам
оди во блатото на човечката беда
еј ти смртнику таму удависе
имаш уште денови за броење
оди
зошто бесот го чувствувам ми доаѓа
и ти не би сакал да ме видиш бесен
оди
и не ми го троши времето мое
отидов со мисла кон утрото
но искра во око не светна
само сивило се распосла
сивило вчерашно.

Нова Ера

Морето на желби пресуши
сега
во новата ера
книгата на лудоста ја пишуваме
крвта е најдоброто мастило
пушката најдоброто пенкало
некои нови пишувачи се
вели старецот во близина
млади и незрели
со отров задоени
на млеко се гнасат
мракот го сакаат
од белина бегаат
не
ова мора да е приказна
приказна што ја раскажува фантазер
кој ете со осаменоста другарува
или можеби
некој ецентричен научник
ете времето го искривил
текот го сменил
или можеби е само лош сон кошмарен
весникот утрински ме разубедува
црната хроника
со трупови е полна
неверувам
но
ова е новата ера.

Слуга на времето

го пронајдов неродениот час
и го прегрнав силно
недојденото време
копнеев веќе долго за него
и сега
кога го имам во преградките
станав се*ичен
го сакав само за мене
ветерот злокобно ги носеше молбите
молбите на многумина чекачи
да го пуштам од преградките времето
но се*ичноста
со секоја слушната идна молба
стануваше се поголема и поголема
се молев на времето сега
слуга негов да бидам
и во вечноста
и само мој господар да стане
но молњата што севна
го распара небото напола
порака јасна напиша
времето е ничие
времето е сечие
оставиго нека врви

Театар

КОга како деца
ќе седневме сложено на камењата
за кој мислење
дека јунакот Марко ги наредил
чекавме да дојди
старецот белокош
знаеше тој
навистина умееше
приказни чудни и убави да ни раскажува
дојде
одникаде и одеднаш
мислење дека од некој камен излезе
седна и приказната ја почна
Животот
е само еден Театар
ние сме статисти а некои споредни и главни глумци
декорот некој друг ни го прави
а текстот некој друг ни го пишува
кога си дете
ти си само статист
ги гледаш главните ликови
и сонуваш
сонуваш и ти еден ден да бидеш
главниот актер
кога си во младоста
љубовта те обзема
и тогаш не ти е важно
дали си главен или статиста
важно е да си учесник во театарот
но кога љубовта ќе те освести
тогаш веќе ти почнал вториот чин
некогаш ја играш улогата што не ја сакаш
иако е главниот лик
но сепак знаеш дека си само статиста нем
го изговараш текстот
онака рутински
третиот чин
тоа е посебна приказна
тогаш мислиш дека играш
сериозна улога
а сите се смеат
небаре дошле на комедија да гледаат
четвртиот чин е само една трагедија чиста
многу малку солзи
и завесата се спушта
светлата се палат
и сите си одат по својата патека
ќе ја раскажеше приказната старецот
и како што ќе дојдеше
така и си одеше
а ние седевме на камењата
и понатаму споревме
дали марко јунакот ги наредил

РОМЕО ЗАМИНА

**Ромео замина
некој зборуваат дека не ни постоел
само легенда бил
создаден да ете има за сто да се казува
но сепак замина **И** не во легендите
замина милениумскиот ромео
избега од апсурдноста на празните илзилви
избега од празнотијата
мозеби повторно се сокри во легендите
ја барасе попусто Јулија
ја барасе во зборовите
ја барасе во срцата
ја барасе секаде каде сто слусна дека е
ја барасе **И** празнотија наојгасе
лутасе демнесе **И** ноки собирасе
надес хранесе
празнотија полнесе
празнотија наојгасе
замина исполнет со апсурдности
замина **И** празнотија остави.**

САМ И ОСАМЕН

Сам И осамен со цасови се борам
самотијава тука да ја оставам

Сам И осамен со цасови гледам
како јата птици итаат некаде далеку
некаде каде нови гнезда ќе свијат

Сам И осамен со цасови слусам
како тивкиот тропот ромор станува
бука неподнослива е
која јаци длабоко длабоко во утробата

Сам И осамен останувам
крстопатот да го најдам

Сам И осамен
немирот мира не дава
да не бидам сам И осамен.

СЕКОГАС

Секогас
кога И само ќе го погледнам небото
немозам а да не помислам
колку ли бесе вцера убаво
синилото насекаде распослано
се преливасе со белината

секогас
кога И цекорот ќе го пустев по улица
слусав тивко но искрено
добро утро
колки ли бесе вцера искрено
само тапи погледи
изгубени погледи
И мисли хаотицни
ете тоа е денес

секогас
кога спртоти ветерот стоев
волсебни симфонии слусав
кои се месаа со незните удари на езерските бранови
сега само злокобно завива
навестувајќи ја бурата која етеја ползи
носена од некој тајни но мојкни бранови
злокобен е ветерот И брзам планината

секогас
кога планината ја гледав
врвовите ги барав
со снегови вецни прекриени
сега само виес волцји слусам
И крикови подземни
од болка планинава ги ствара

секогас

СО СЕКОЈА СОЛЗА

Со секоја солза сто ја крадам
знам побогат сум
во ордава на тазни минуваци
некој вејке гледам нема сила
некој вели нема смисла
некој знае дека не се вредни
но ги крадам солзиве
можат да ме нарецаат бездусник
можат да казар сто сакаат
не сумкрадец бездусник
ги крадам И на дусата И ги давам
таа да ми ги цува
кога ќе бидам повторно многу тазен
солзите ќе ги земам за храна да ми бидат.

СТАПАЛКИ

Должината на денот
стапалките бавно ја мерат
не се тоа Часови
мигови на бескрајност станаа

неразбирам
или не разбирате
но мерка е тоа

од тука
до никаде
од овде
до секаде

и тоа е денот
сега празен
а следниот Час
исполнет
испомешан
нареден
хаотичен

како стапалките
брзи спори

ШТО

Јвето и сонот
ноќта и денот
злото против доброто
ете тоа беше едно вЧера
јавето и злото
сонот и денот
ноќта и доброто
ете тоа е денес
а што остана за утре
исЧекуваше
што ќе се роди
што ќе се испили
што ќе се испомеша.

TA I TI

KOGA KE NAUCIS TAGATA KAKO FUNKCIONIRA
KE JA ZASAKAS POVEJKE RADOSTA
KOGA KE GI VIDIS SOLZITE ZALUDNI
KE NAUCIS DA GI CENIS POVEJKE

TI STO GRABAS OD VREMETO
TI STO LUTAS VO PROSTOROT
ZAREM NE SE IZMORI

EVE POGLEDNI POLNOJK E
POGLEDNIJA ZVEZDATA SAMOTNICA
TREPERSI TIVKO I RADOSNO
ZNAE DEKA I NEJZE NEKOJ JA GLEDA

TA I TI
OSTAVIGI MISLITE NA HARTIJA
NEKA PRAV GI POKRIJA
NEKA ZABORAV GI PREGRNE.

TEMNINA NA NEBOTO

Zgasnaa site zvezdi ete ovde
na ova malo mesto
I nokta izbega
I temninata zamina
zgasnaa begajki panicno od lujnata
zgasnaa odejki molceskum
I samo ovaa prokleta siva bezlicnost ja ostavija

zgasnaa so temninata na neboto
zaminaa so prviot zrak sto sila im podari

popusto vetrerot go molam
barem trepet vo siviloto da stori
sto iskra ke se pretvori

no tamu
tainstven glas sepot nosi
no ovde
beznadesno go cekam

bi viknal
tamu vo temninata na neboto
grmotemica da se stori
I oblaci da raspara
popusto
sila nemam

beznadezno

ВИОР

За солза мајчина
во вечноста барам
за шепот мајчин
од вечноста Чекам
зарем повторно
буден сонувам
зарем залудно
илузија исчекувам
не ми зборувај
моја надеж
што те таам во ноќите
што те гаам со сони
не ме нарекувај вечен сонувач
не сум тоа
само го сакам ова
ја изгубив солзата
одлета шепотот
виор беше тоа
бура се претвори
пустош направи
ништо не остана
и сега
повторно
во овие празни ноќи
барам и Чекам.

ВИТЕЛ

Вителот тргна
кон бескрајната прерија
Чистотата ја повлеЧе
паниЧно викаа луѓето
немојќни сме да го сопреме
вителот темен
некаде внатре беше
и сила нова доби од собирот
вовлеЧе
уште многу Чудесен
беснееше
и ползи према мракот
сака таму
силата да ја удвоструЧи
ВИТЕЛОТ
бесе сега семојќен
но којзнае до кога.

Исплашено клечам пред бурата што евеа доаѓа
Вртоглаво ги брише сите спомени
Ги корне сите патеки изодени
Зад каменот што е пред мене се кријам
Како штит го зедев сега
Ладен е и рацете камен ми ги стори
Само ја гледам бурата со поглед втеречен
Немоќен да и се спротиставам
Мислам дека дел од каменот станав
Пустина сега околу празна е
Ги нема веќе ни карваните да врват
Одвреме навреме ќе поминеа
Привремена радост ќе донесеа
Некоја вест од карваните ќе слушнев
Бедуините што ја кажуваа
Незнаеш дали естварна но сепак е вест
Само белина непрегледна
И облаци темни што бура се
Татнежот носи секавици и молскавици
Погледот во каменот се впил
Рацете во камена преградка се стиснале
И хаос од мисли
Испревертено е се тука

Испревертени мисли

POLNOŃEN KRIK

NE ME TERAJ POVTORNO
РИДОВИ ОД БОЛКА ДА СОЗДАВАМ
НЕ МЕ ТЕРАЈ ПОВТОРНО
ВО РЕКАТА ОД ОЧАЈОТ ДА ГАЗАМ
ПРЕМНОГУ НОЌИ ОСАМЕНИ ПРЕГРНАВ
О СВЕЗДО
ШТО САМО НЕМО СТОИШ НА СВОДОТ
ПОБАРАЈГО МЕСЕЦОТ
ЌЕ ТИ ЈА ПОДАРИ БЛЕСКАВОСТА
ПРЕМНОГУ СЕ ТЕМНИ НОЌИВЕ
ПРЕБРЗО ПЛОВИ БРОДОТ ВО ВРЕМЕТО
БЛЕСНИ КАКО ШТО ЗНАЕШ САМО ТИ
И ПРЕГРНИГО САМОТНИКОТ
ШТО ВЕРУВАШЕ ВО СРЦЕТО
ШТО ЈА ОТВОРИ ДУШАТА
ШТО ЈА НАТЕРА РАКАТА
СТИХОВИ ОСАМЕНИ ДА ПИШУВА
О СВЕЗДО
ПОСЛУШАЈГО БАРЕМ ОВОЈ ШЕПОТ
НЕ Е ГЛАСЕН
НО Е КРИК.
ДРУГАДИМЕНЗИЈА
ТРАГАВ ВО НЕПОЗНАТОТО
СЕЗАПЛЕТАВ ВО ПОЗНАТОТО
И БИ
И СЕ СТОРИ ХАОС
ПРОСТОРОТ СЕ ОТВОРИ
МИСЛИТЕ ЛЕТАА НАСЕКАДЕ
РАЗУМОТ ЗАСТАНА НА МЕСТО
ПОГЛЕДОТ
ТУ ОВДЕ
ТУ ОНДЕ
ГО БАРА ВРЕМЕТО
ДАЛИ ЗАСТАНА
ИЛИ ИСЧЕЗНА
НО ДРУГА ДИМЕНЗИЈА СЕ СТВОРИ
КАДЕ НИШТОТО Е НЕШТО
И НЕШТОТО Е НИШТО

МОЛИТВА ЗАЛУДНА

Пред олтарот на старата црква
Клечеше еднаш една млада жена
И во занесот свој молитва кажуваше
Боже мој
Евеме денес пред твоите двери клечам
И те молам биди милостив
И слушнија мојата молба
Јас сум млада глина и обликувајме
Сртвориме
Како е твојата воља
Вдахними еден зрак од боженствената енергија
И подаримого блаженството
Во часот тој
Свеките
се занишаа
Некои мистериозно се изгаснаа
Топло ветре што како милување беше
Покрај увото на девојката помина
И глас се створи
Кој малку и прекор носеше
Ако си глина обликувајсе
Започни со рацете да ја правиш сопствената форма
Започни со очите да ја гледаш сопствената работа
Започни со сопственото срце да ја милуваш
И ќе видиш
Дека ти
Чудо на природата си
Едно и единствено
Дело боженствено си
Те обликував уште во утробата мајкина
Ти вдахнав сила невидена
го втиснав ликот мој
Зарем се уште тоа не го разбра
Секое утро се поубава и поубава си
Се помудра и помудра си
Се побогата и побогата си
Од и прегрнувајго зракот наутро
Отвориго срцето
Слушниго добро што ќе ти каже
И моето драгоцено време не трошиго залудно

Тажното момче

Момчето и фантазиите
Другаруваа постојано
Од изгресонце
До зајдисонце

Кога ноќта ќе дојдеше
Ги прегрнуваше нежно
Фантазиите во сништата го носеше
И светови невидени му даваше

Патуваше весело и незаборавно
Една светулка придружник му беше
Тивки песни на уво му пееше
Радосен го правеше

Злосторник еден
Што љубоморен на момчето беше
Светилката ја зароби
И тажен го стори

Мртва Љубов

Кога љубовта умре
Тагата плачеше најмногу
Од солзите свои река направи
Кој сега мене ќе ме бара
Кога веќе ја нема љубовта
Ревеше толку силно што и останатите ги разбуди
Рамнодушноста и се придружи со тажалка своја
Лесно ти е тебе таго
Јас сум сега целосно непотребна
Мене никој нема и да ме споменува
Заборавот сега не заборава и тој збор да каже
Јас бев последен но сега незнам кој сум по ред
Немирот само шеташе ваму таму
На место не можеше тој да се скраси
Неверував дека до ова ќе дојди рече тој
И сега во кое срце гнездо да свијам
Недовербата по обичај со чуден поглед ги гледаше
И не можеше да им се начуди
Но сепак небеше сега целосно сигурна дали е во право
Копнежот целиот во паника беше
Со ужас опкружен
Од ужасот збор не можеше да кажи
Шепотот онеме
И само во место едно стои
Вкочанет небаре кип е тоа
Возбудата од шокот се излади целосно
И како поминуваше покрај сите
Морници имшетаа од неа
Разбраа сега и темјанушките и ружите
Цветовите ги собраа мирисите ги повлекоа
Избледеа веднаш лити станаа
Месечината за последен поздрав се спремаше
Собираше светлост од длабочините свои
Сакаше патот да и го осветли како никогаш досега
Беше ден но тмурен и влажен
Немаше жагор немаше песни
Сите сега собир еден евеги прават
Се прашуваат каде одар да и направат
И бесценети камења да наредат
Бледи ќе бидат
Некои викаа гласно
На врвовите од планината да ја однесеме
Орлите стогодишници ќе ја чуваат

He

Рече некој незнам кој
во пештера ќе ја сместиме
и таму вознемирена нема да биде од никој
облаците се симнаа ниско
и кочиите ги приземја
злобата скришум ја гледаше мртвата љубов
и поздрав и праќаше
сега кој ќе ми биде достоин противник
со кого сега постојано ќе спорам
не можеа да најдат соодветно место
сеуште евеги собирот го држат.

Ридови од болка

Осамено и занесено одев
По ридиштата високи
кои јачеа од болката своја
ги молев понизно и покорно
бесот да го смират
јадот да го скротат
и зеленилото да го распостелат
и тие го знаеа тоа
но немоќни беа
болката беше стара
од памтивек чувана
сега кога снеговите се тука
полесно им е да јачат
ги покрива тој со студенилото свое
зарем до пролета ќе биде вака

Поетот од Дваесетиот век

има еден знак кој фантазијата му е храна душевна
на кого месечината му е водилка и заштитник
на кого насмевките на сите му е општа радоста
но кого тагата ќе ја прочита
на нечие лице тогаш веќе тоа е рамно на општа катастрофа
се ужаснува од неа
но никогаш не го признава поразот
се бори со сите оружја кои насмевката му ги дава
ги познава сите понори на душата
сите реки на очајот
плива во морето од солзи
но никогаш не се дави
се бранува неговата душа
и од една солза
се стврднува неговото срце
од човековата дволичност
тогаш е без чувства
не знае да мрази
но ја ја привлекува нечијата омраза со својата насмевка
незнае да прекорува
но прекорите летаат кон него
наутро ја исправа гордо главата
и ноќта ја дочекува со раширени раце
не се плаши од темнината
тоа е само природен феномен
луѓето исполнети со темнина ги избегнува
самотијата ја сака
и во неа го гради стрпливо царството на желбите
доволен му е само еден самотен миг
и веќе нова желба се створила
од реката на мисли
неуморно мисли лови
во редови ги реди
и некои песни ги нарекуваат
ете тоа е
временскиот скитач
или само осамениот поет
или можеби изгубен во времето обичен фантазер
кој има задача
тагата да ја опише во сите нејзини форми
среќата да ја грабне со двете раце
и влуден поданик е верен

Празен поглед

Ги пушти солзите да течат
Не се грижеше за погледите што презир му праќаа
Неуките
Велеа дека стар човек било страмота да плачи
Не го личело
Ги пушти да течат по лицето
И со секој спомен солза му капеше
Ги имаше многу
Времето за старецов кој плачи сега нема вредност
Седнат под липата раскошна
Погледот некаде напред каде немаше ништо
Немаше никој ни добар ден да му каже
Зборуваа дека е чудаќ еден
Зборуваа зошто тој молчеше
А и што да кажи кога ги потроши предвредеме зборовите
Зборуваше неуморно со години
И радост на луѓето им носеше
Зборуваше и ведрина на лицата им мамеше
Зборуваше неуморни и зборовите не ги штедеше
Зборуваше и зборовите ги потроши
Сега под липава само седи
И со солзите зборува непрекинато
Секоја насмевка една солза
Секоја восклик солза
Седи и не чека ништо
Само седи
И погледот напред во едно ништо.

СТАР ГРАД

Честопати кога одев
На местото
Каде некогаш град имало
Сега кој знам исчезнат е
Но на сон сум го видел
Многу пластови врз него има
Илузии гаев
Дека ете во тој град
Некогаш ќе ја пронајдам
Книгата на тајните
Книгата во која е запишано
Напишано
Како на суднината
Да и се даде клучот од вратата на спомените
Да ја затвори
Барем кошмари да не буди
Многупати
Кога градот го гледав
Додека седев крај белиот мрамор
Ќе дојдеше старец цо бела брада
Жезол во рака носеше
Амајлија голема на врат му висеше
Торба на рамо префрлена
Ќе се доближеше тивко до мене
Знаев дека на ветерот јава
И со глас милозвучен
Небаре славеј пееше
Ќе проговореше
Синко
Не ја барај попусто книгата
Времето ти врви
Не ја барај попусто книгата
Не е за очи човечки
Не е за раце човечки
Оди
Оставиго градот нека спие
Не попусто
Цела планина врз него има
Не попусто
Грамади се истурени
Оди
Знаеш самиот
Илузии се тоа
Оди времето ти врви.

ХАОС

**Хаосот ги нахрани идеите Шупливи
храна Чудна им даде
И задоволни беа
вообразени станаа
мангуши се нарекоа
за генијалци бараа да ги нарекуваат
со титули сакаат да се редат
во раскош беден сега пливаат
срекни се со лица озарени
милуваат се
И бедно И ниско
И хаос воздигнуваат
пиедестал од порок створен ставаат
повторно срекни се
восклици пуштаат
но ветерот се везден им ги носи
тие идеи Шупливи
во хаосот срекни се**

За Авторот

Никодин Чернодримски род 1964 год во преградките на древниот Марков Град Прилеп, уште од мали нозе кога го осознава животот започнува нестрпливо и само во негов својствен стил да ги истражува тајните на тој мистичен град, каде ехото на минатото постојано му шепотело и со секоја направена стапалка на тие стари но цврсти стени му вдахнувала сила но инспирација да започне да ги опишува, да ги опејува, и да ги овековечи тие убавини во бројните подоцнежни песни кој една по една се прават во стихозбирки. И покрај благодетот кој му го подарил животот, сепак немирниот дух на Чернодримски не може да се скраси на едно место, после завршувањето на средното училиште, го напушта градот и заминува низ Македонија, каде престојува во повеќе места кратко, но сите тие кратки престојувалишта Чернодримски ги доживува на свој начин, начин кој не е секојдневен и обичен, да на крај со доаѓањето во Скопје, за само некој миг ја смири својата немирна душа и се скраси на едно место, кога веќе го започнува својот живот во Скопје Чернодримски ја запознава својата животна сопатничка Јана, неговата деноноќна муза која со своето присуство му го исполнува секој празен миг во денот и го инспирира да твори. како плод на таа долгогодишна љубов се раѓаат сега неговите две деца Кристијан и Викторија.

Во текот на својот живот Чернодримски творел,твори и ќе твори се додека во него има и најмала сила ,и како резултат од тоа творештво се создале следниве дела.

СТИХОЗБИРКИ

- 1.Арнаутска Жетва-стихозбирка посветена на паднатите Полицајци кај селото Араќиново 2000 год.
- 2.Астра-стихозбирка посветена на неговата сопруга Јана
- 3.Балканска Рапсодија
- 4.Дневникот на еден сонувач
- 5.Крилати Сني
- 6.Месечеви Сонети
- 7.Мој Роде
- 8.Мозаик од Мигови
- 9.На Спилите им Раскажувам
- 10.Осамени монолози
- 11.Пагански Стихови
- 12.Пелин Вода
- 13.По Патеките на Орфеј
- 14.Шепотот на Скриениот Дамар
- 15.Трагач по Илузии
- 16.Заборавени Спомени
- 17.Прилепско Ехо

ПОЕМИ

- 1.Ангелски Шепотења-посвете на загинатите полицајци кај селото Араќиново 2000 год
- 2.Браќа по Мрак-посветена на Десете илјади ослепени војници на Самоил
- 3.Десете Балкански Проклетства-поема посветена на Македонецот во Македонија
- 4.Катадневно Тркало
- 5.Монолог со Паметникот
- 6.Ново Утро

ЗБИРКА РАСКАЗИ

- 1.Бразда
- 2.Од Сонот до Јавето
- 3.Затворени Кругови
- 4.Приказни од малиот сокак

РОМАНИ

- 1.Кара Севда
- 2.Тајната на Нормандови
- 3.Првиот Ангел
- 4.Приказна која не требало да биде раскажана никогаш

ДРАМА

1.И сега шо

МОНОДРАМА

1.Ало диоген на Линија

Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Unported

You are free:

- to Share - to copy, distribute and transmit the work
- to Remix - to adapt the work

Under the following conditions:

- Attribution. You must attribute the work in the manner specified by the author or licensor (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work).
- Noncommercial. You may not use this work for commercial purposes.
- Share Alike. If you alter, transform, or build upon this work, you may distribute the resulting work only under the same or similar license to this one.
 - For any reuse or distribution, you must make clear to others the license terms of this work. The best way to do this is with a link to this web page.
 - Any of the above conditions can be waived if you get permission from the copyright holder.
 - Nothing in this license impairs or restricts the author's moral rights.